

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VIII. Quomodo Angeli inter se loquantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

propter sancti Doctoris auctoritatem, & allatam rationem secunda videatur esse probabilior.

SECTIO VIII.

Quomodo Angeli inter se loquantur.

Certum est primò, angelos inter se loqui, & sibi inuicem cogitationes & conceptus suos manifestare.

Hoc manifestè constat ex scripturis. *II. 6. Seraphim clamabant alter ad alterum, &c. Apoc. 7. Clamauit (vnius Angelus) voce magnâ quatuor Angelis.*

Certum est secundo, posse quidem angelos loqui siue nobiscum, siue inter se vocibus corporeis, quæ sint similes nostris, quomodo eos saepe cum hominibus locutos esse scripturæ testantur; sed alio quoque modo posse ipsos inter se colloqui nempe spiritali & sine vllò adminiculo corporeæ vocis, constat ex his Apost. verbis *1. Cor. 13. Si linguis hominum loquar, & angelorum, &c.* quibus cum Angelorû linguæ ab humanis distinguantur, significatur Angelos aliquo inter se modo colloqui posse, quo nõ possunt homines, qui proinde alius non est quam spiritalis: quem Apost. locum eo sensu exponens Theoph. *Angelis, inquit, lingua est intellectiua, vis nimirum illa, qua sibi mutuo diuinarum rerum intellectum ac diuinas cogitationes impertiunt:* & S. Damasc. *Lib. 2. de fide cap. 3. de Ang. loquens, Non linguâ, inquit, neque auribus opus habent, verum citra sermonis adminiculum cogitationes suas atque consilia inter se communicant.*

Cum igitur hæc certa sint; quæstionis propositæ difficultas consistit præsertim in explicando modo quo angeli inter se colloquuntur. De qua quidè re cum in scripturis nihil reperiatur, ideo maxime inter se variant Theologorum sententiæ, quas hîc fusiùs explicare minime necessarium duximus, cum nihil ad fidem pertineant.

Vt tamen in re, quæ per se obscurissima est, & à sensibus humanis remotissima, lucem aliquam afferamus, breui-

breuiter hic proponemus id, quod in hac quaestione probabilissimum nobis videtur, scilicet Angelum alteri Angelo loqui dirigendo & ordinando conceptum suum ad illum per operationem voluntatis, id est, volendo ut alter Angelus conceptum illum suum cognoscat, sicque locutionem Angeli nihil aliud esse, quam conceptum illius liberè ordinatum & directum ad alterum; directionem verò illam voluntariam & liberam, esse veluti linguam seu conditionem, sine qua Angeli vnus cogitatio seu conceptus alteri innotescere non potest: quia tamen illa directio licet necessaria, minimè tamen sufficiens aliquibus Doctoribus videtur; ad exprimendum illum locutionis angelicæ modum, quantum à nobis exprimi potest, addunt virtute illius directionis, vel nouam speciem produci in intellectu Angeli ad quem conceptus alterius dirigitur, vel si species talis conceptus ab initio creationis ipsi indita est, illam tunc nouam modificationem & veluti lucem quamdam de nouo recipere, ut per eam Angelus percipere possit id, quod eum ante latebat, & quod per alterum illi tunc manifestatur.

Porro ea, quæ de locutione Angelorum dicta sunt, debent similiter intelligi de eorum illuminatione, cum hac tamen differentia, quod locutio latius pateat, quam illuminatio; omnis enim illuminatio est locutio, cum Angelus vnus non aliter Angelum alterum illuminet nisi ei loquendo; at verò non omnis locutio est illuminatio, quia Angelus vnus alterum illuminare dicitur, non quoties eum alloquitur, sed tunc solum cum aliquam veritatem sibi diuinitus reuelatam alteri de nouo aperit & declarat, quod non fit nisi per Angelos superiores respectu inferiorum; ut fuse docet & explicat S. Dionysius

Lib. de cal. Hier. cap. 3. 4. & 8. & S. Thom.

1. p. quaest. 106.

SE

